

Buđenje, odlazak na posao i rad, ono što većina nas obavlja mehanički, ljudima s posebnim potrebama čini život

Od kad radim, budim se srećna. Svako jutro ustanem, popijem kaficu, spremim se i krenem. Znaite, radim tu blizu, na Slaviji, pa uglavnom idem peške, počinje svoju, naizgled sasvim običnu ispovest Slavica Todorčević (29). Međutim, njena priča nije obična jer govori o Slavici i svim njenim drugarima koji su uz pomoć Kreativno edukativnog centra iz dana u dan sve više napreduju

Dani brži nego ikad

Buđenje, odlazak na posao i rad, ono što većina nas obavlja mehanički ili s naporom, ljudima s posebnim potrebama predstavlja neverovatno zadovoljstvo. Posao ih raduje, ispunjava i čini srećnim. Posetili smo neke od njih i videli kako se snalaze na radnim zadacima.

– Od kad radim, dani mi prolaze brže nego ikad. Više mi ne treba ni dečko, ni provod – priča Slavica pomalo isprekidano, ali zadovoljno. – Sad mi je čak i vikend ispunjen. Subotom se družim s prijateljima, nedeljom spremam kuću... Ma, ne zna se ko je srećniji, moja porodica ili ja.

Slavica radi na održavanju higijene u restoranu „Mekdonalds“ na Slaviji. Pored nje, tamo smo zatekli još i Bojana

Zahvaljući Margareti Kecman, skroz desno, Marku Gašiju, skroz levo, i ostalim stručnjacima, korisnici Kreativno edukativnog centra iz dana u dan sve više napreduju

I mi možemo da radimo

Miloševića (37) i Snežanu Pribojac (30), koji su pažljivo brisali poslužavnike. Bez obzira na njihove godine, ovo im je prvi posao u životu.

Nikom na teretu

U pokušaju da zaposle što više osoba s posebnim potrebama ljudi iz Centra nailaze na puno poteškoća.

– Svi koje smo radno angažovali primaju tuđu negu i pomoć, koja mesečno iznosi oko 5.000 dinara. Njima zakon ne omogućava da pored toga primaju i platu – objašnjava Margareta Kec-

man, predsednica i osnivač Kreativno edukativnog centra. – Ako se negde zaposle, oni trajno gube tuđu negu i pomoć, a niko ne može da garantuje da bi oni bili sposobni da rade ceo život i tako ostvare pravo na penziju.

Margareta i sve njene kolege nadaju se da će nov zakon rešiti taj problem jer je zapošljavanje osoba ometenih u razvoju dalo neočekivano dobre rezultate.

– Stekli su samopouzdanje, razvili osećaj za sopstvenu vrednost, samostaljniji su, tolerantniji, osećaju se

korisno – priča Margareta. – To je za njih dragoceno, a ono što je najvažnije, odnosi u njihovim porodicama znatno su se popravili.

Pored „Mekdonaldsa“, koji je ovaj princip zapošljavanja preuzeo iz inostranstva, u ovaj program uključili su se i Sinagoga, „Parking servis“, ali i neke manje firme.

– Trudimo se da ih osposobimo za što više poslova. Učimo ih da koriste fotokopir mašinu, faks, kompjuter, fotoaparati, čak smo u okviru Centra počeli da proizvodimo

i keks za kućne ljubimce – priča Margareta.

Radim za troje

Iz „Meka“ smo otišli pravo u „Parking servis“, gde smo zatekli Jelenu Simonović (22) i Tanju Bojić (30).

– Od kad radim, rešila sam da završim i osnovnu školu – priča nam ponosno Jelena, koja nas je dočekala sa širokim osmehom i odmah ponudila kafom. Dok nam se Jelena hvalila kako zna i da hekla i plete

korpe, pridružila nam se i Tanja. Znajući o čemu pričamo, počela je da deklamuje.

– Ponedeljkom radim u „Meku“, utorkom, četvrtkom i petkom u „Parking servisu“ – priča Tanja. – Pre toga radila sam nekoliko meseci i u pekari, puno radno vreme.

Uz kaficu smo se lepo ispričali, ali smo požurili da stignemo i do Sinagoge, u čijoj kuhinji radi Danijela Jovanović (39).

– Videćete, Danijela je divna i veoma kreativna, što je za nas ku-

vare veoma važno – kaže nam još na vratima njena koleginica Milkica.

– Došla je malo da nam pomogne, a sad radi triput više od nas – dodaje s osmehom druga koleginica Nataša.

– Ma, one mi uvek laskaju – skromna je Danijela, koja, iako nema šake, veoma vešto mesi testo za kolače.

Iako svakog dana radi po osam sati, Danijela nađe vreme za sve.

– Obožavam da plivam, idem na aerobik, planinarenje, pa čak i kuglan

Od kada radi u „Mekdonaldsu“, Slavici dani prolaze brže nego ikad

Zaposlili smo 54

„Kec MNRO“, kreativno edukativni centar za mentalno nedovoljno razvijene osobe, osnovan je pre pet godina s ciljem da osobama s intelektualnim poteškoćama život učini kvalitetnijim. Stručni tim ovog Centra čine psiholozi, sociolozi, pedagozi, umetnici, teolozi i defektolozi.

– Želimo pre svega da poboljšamo kvalitet života ovih mladih ljudi, da edukujemo njih i njihove porodice, ali i da ih pripremimo za samostalni život. Akcenat stavljam na njihovo radno osposobljavanje, a do sada smo uspeali da zaposlimo njih čak 54 – kaže Margareta Kecman, predsednica i osnivač Centra.

– priča Danijela. – Drago mi je što imam svoj dinar. Uglavnom kupim neku dobru krpicu.

Od Danijele i svih njenih drugara s kojima smo taj dan pričali naučili smo da je ipak sve u životu moguće, samo je potrebno puno snage i volje.

Sandra Subotin

MEKDONALDS

Bojan i Snežana su svoje poslove shvatili ozbiljno, pa zato svaki poslužavnik pažljivo obrišu

PARKING SERVIS

Tanja se odlično snalazi za fotokopir mašinom

Jelena nas je dočekala sa širokim osmehom i odmah nas ponudila kafom

KUHINJA SINAGOGE

Iako ima hendikep, Danijela je pravi majstor za kolače

Foto VLADISLAV MITIĆ